

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 4-A DIN POST
(a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)

SF. CUV. NICHITA
MĂRTURISITORUL
ȘI ILARIE

**DUMINICA SFÂNTULUI
IOAN SCĂRARUL**

Astăzi ne aflăm în Duminica a IV-a din Sfântul și Marele Post, care se mai numește Duminica Sfântului Ioan Scărarul. Mântuirea este deopotrivă dar și datorie, adică este rodul conlucrării noastre cu Dumnezeu în Hristos. Nu putem fi mântuiți fără voia noastră și fără a ne angaja într-un efort de conlucrare cu harul dumnezeiesc. Duminica a IV-a din Post evidențiază cu precădere partea noastră la primirea darului mântuirii. Astfel, relatarea din Evanghelia de la Marcu 9, 17-32 despre vindecarea copilului muncit de duhul cel rău, subliniază, pe de o parte, importanța credinței: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede”. Iar pe de altă parte faptul că nu putem fi biruitori împotriva vrăjmașului mântuirii noastre fără rugăciune și post: „Acest neam de demoni crede că Hristos poate să-l ajute, dar își știe puțină credință și strigă cu lacrimi: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Credința noastră este adevărata credință numai atunci când neconținut se desăvârșește prin fapte. Este vorba despre un urcuș al credinței. Dar și acest urcuș ne este cu neputință fără ajutorul lui Hristos: „Ajută necredinței mele! Căci, fără El nu putem face nimic” (Ioan 15, 5).

Această a doua idee importantă, anume că efortul nostru pe calea mântuirii, susținut și întărit neconținut de harul dumnezeiesc, trebuie să se înscrie într-un curs ascendent, că adică stagnarea este moarte și că viața în Hristos înseamnă creștere și urcuș, este evidențiată însă mai ales prin dedicarea acestei Duminici Sfântului Ioan Scărarul și prin Evanghelia cu cele nouă Fericiri. Sfântul Ioan Scărarul (579 – 649) și-a primit supranumele de la faptul că a scris o adevărată sinteză a vieții duhovnicești intitulată Scara dumnezeiescului urcuș sau Scara Raiului. Cartea prezintă viața în Hristos ca un suiș duhovnicesc. Scara sa are 30 de trepte, de la lepădarea de lume și până la unirea celor trei virtuți teologice: credința, nădejdea, dragostea. Această scriere excepțională s-a bucurat și se bucură de o largă circulație, fiind un minunat ghid nu numai pentru monahi, ci și pentru orice credincios care caută mântuirea. Trăirea și opera Sfântului Ioan Scărarul reprezintă o sinteză teologică a întregii gândiri filocalice până în secolul VII. Imaginea unui astfel de urcuș o reflectă cea de-a doua pericopă evanghelică a acestei Duminici, Evanghelia Cuviosului. Unii dintre vechii Părinți bisericești au văzut în cele nouă Fericiri din introducerea Predicii de pe Munte de la Matei 5, 3-12, treptele unei scări împărătești care suie de la smerenie până la răbdarea cu bucurie a prigoanei pentru Hristos și pentru numele Lui. Cele nouă Fericiri apar, astfel, ca trepte ale acestui urcuș duhovnicesc. Fiind vorba de o serie de virtuți prin care devenim „fericiți”, aceste cuvinte ale Mântuitorului evidențiază cu deosebire dimensiunea morală a mântuirii, adică partea noastră în lucrarea sinergetică a mântuirii, ceea

ce nu implică nicidecum vreo diminuare a rolului primordial al harului dumnezeiesc. Fericirile, ca și ansamblul Predicii de pe Munte, arată că nu ne putem mântui printr-o credință teoretică, fără fapte bune. Astăzi, Mântuitorul Iisus Hristos ne cheamă să îmbrățișăm acest urcuș duhovnicesc în pregătirea

noastră către marele Praznic al Învierii, dar mai ales pentru învierea noastră din adormirea ce ne-o pricinuiesc păcatele și patimile. El Însuși ne va deveni însoțitor prin Harul său dumnezeiesc în lupta noastră pentru cununa și Împărăția veșnică. ✦

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IOAN SCĂRARUL, AUTORUL CĂRȚII DESPĂTIMIRII ȘI SFINȚIRII OMULUI

Sfântul Ioan Scărarul (n. 579, Siria - d. 30 martie 649, Muntele Sinai) a intrat în mănăstirea din muntele Sinai la vârsta de 16 ani. Până la acea vârstă dobândise o pregătire solidă în toate științele acelei vremi, fapt care ar indica proveniența sa dintr-o familie înstărită. Aleasa sa pregătire în științele vremii i-a adus numele de Ioan Scolasticul, iar viețuirea în Muntele Sinai, numele de Ioan Sinaitul. Mai cunoscut este sub numele de Ioan Scărarul, datorită cărții „Scara dumnezeiescului urcuș”, pe care a scris-o la sfârșitul vieții sale. În mănăstire l-a avut ca povățuitor pe Cuviosul Martirie, vreme de 19 ani. După moartea acestuia, Sf. Ioan s-a retras într-un loc izolat, numit Thola, la 5 mile de mănăstire, unde a viețuit în liniște vreme de 40 de ani.

După 40 de ani de viață în singurătate, întreruptă doar de călătoriile la mănăstire, pentru primirea Sfintei Împărtășanii, și de vizitele unor monahi care căutau sfat și lămurire, Ioan a fost ales de călugării de la mănăstirea din vârful Muntelui Sinai și de sihaștrii care trăiau prin împrejurimi să le fie întâistătător. Avea atunci 75 ani.

Se spune că în unul din anii când Sf. Ioan era stareț la Măn. Sf. Ecaterina s-ar fi abătut o secetă teribilă în împrejurimi, în Palestina și Arabia, pericolul foametei devenind tot mai amenințător. Cum toată lumea auzise despre „Sfântul din Sinai”, au trimis soli până la el la mănăstire, să-l întrebe ce-i de făcut. Starețul i-a îndemnat să se roage cu credință lui Dumnezeu căci cu siguranță nu vor fi trecuți cu vederea. Și spun aceleași izvoare că nu după multă vreme a plouat, semn că sfatul sfântului a fost cu folos.

Ioan Scărarul, deși era o persoană modestă, căreia nu-i plăcea să vorbească prea mult despre sine, trezise atâta admirație, încât se auzise despre el până la Roma. Așa se face că însuși papa i-a trimis o mare sumă de bani, pentru a-i folosi la întreținerea spitalului mănăstirii sau pentru a ajuta pelerinii veniți de departe.

Ideea alcătuirii unui îndrumar pentru tinerii novici i-a venit starețului Măn. Rait, situată pe țărmul Mării Roșii, la distanță nu foarte mare de Măn. Sinai. Și-a dat seama, însă, că o asemenea operă nu putea fi scrisă de oricine, ci doar de un monah înțelept, cu experiență ascetică, dar și bun cunoscător al psihologiei și firii omenești. Cel mai potrivit era Sf. Ioan, starețul Măn. Sinai. Primind scrisoarea starețului de la Rait, Ioan a răspuns cu modestie că se va strădui să împlinească porunca primită, deși el nu este în stare să

învețe pe alții, aflându-se încă la vârsta la care el însuși învață de la alții.

Pentru a se face cât mai bine înțeles în explicarea complexului drum spre dobândirea sfințeniei, Ioan a imaginat progresul duhovnicesc ca pe o scară, iar fiecare treaptă reprezenta o virtute. În total a imaginat 30 de trepte, după numărul anilor pe care Mântuitorul îi avea atunci când a început propovăduirea Evangheliei. Din acest motiv, cartea scrisă de Sf. Ioan s-a numit „Scara”, iar autorul ei a rămas cunoscut ca „Ioan Scărarul”.

„Scara” a devenit o fascinantă lectură nu numai pentru călugări, dar și pentru creștinii interesați de creșterea duhovnicească. A fost introdusă și în slujbele Bisericii, la mănăstiri citindu-se în întregime pe durata Postului Mare.

Apăsător de povara bătrâneților, după patru ani de stăreție la mănăstirea de pe Muntele Sinai, Sf. Ioan Scărarul, în vârstă de aproape 80 ani, hotărăște să plece din nou în singurătate la chilia sa, unde își petrecuse cea mai mare parte a vieții sale, pentru a aștepta chemarea la Hristos.

Biografia Sf. Ioan Scărarul, scrisă după câțiva ani de la trecerea sa la Hristos de monahul Daniel de la Măn. Rait, nu conține foarte multe amănunte despre viața sa sfântă. Cu toate acestea, posteritatea l-a considerat pe autorul „Scării” ca pe unul dintre cei mai mari sfinți ai Bisericii, pomenindu-l an de an la data de 30 martie. Pe lângă această zi, Sfântului Ioan Scărarul îi este dedicată și duminica a 4-a din Postul Mare.

Cu excepția Scripturii, a Mineiilor și Psaltirii, precum și a celor care adună între paginile lor formularul diferitelor slujbe bisericești, nu există carte în creștinătatea orientală care să fie mai mult studiată, copiată și tradusă decât

„Scara” Sf. Ioan. Aceasta este o operă care a hrănit și crescut duhovnicește generații nesfârșite de credincioși creștini, căutători neobosiți de a-și adânci relația lor cu Dumnezeu în și prin Hristos.

Despre Sf. Ioan Scărarul s-a spus, pe bună dreptate, că a fost ca un „al doilea Moise” în pustiul Sinai, ajungând la „Ierusalimul cel de sus”. Cu puțină vreme înainte de moarte, Ioan l-a pus egumen pe fratele său trupesc, pe nume Gheorghe, iar el s-a retras în peștera unde pustnicise atâta vreme și acolo și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului, într-o primăvară. Biserica a stabilit data mutării sale la Domnul în ziua de 30 martie, iar a patra duminică din Postul Mare i-a fost închinată anume lui, pentru felul în care a înțeles să trăiască, dar și să-i învețe pe alții despre urcușul duhovnicesc, atât de necesar creștinului toată viața, dar accentuat în timpul Postului Mare al Paștilor.

În secolul al X-lea, Cuv. Ioan era cinstit deja ca un sfânt al Bisericii. Astfel, Nichita Paflagonul îi scrie în acel secol un cuvânt de laudă sau panegiric, cum se scrie la pomenirea sfinților lui Dumnezeu. Părțile din moaștele Sf. Ioan Scărarul se păstrează în mai multe mănăstiri grecești din Konița, insulele Tinos, Samos și Mikonos. Cinstitul cap al cuviosului se află la mănăstirea Schimbării la Față din Meteora.

Pe meleagurile noastre „Scara” a fost cunoscută de veacuri. În anul 1618, Mitropolitul Varlaam, pe atunci la Măn. Secu, a tradus lucrarea Sf. Ioan. Se cunoaște un manuscris al Sf. Paisie de la Neamț. Iar „Filocalia” îngrijită de Părintele Profesor Dumitru Stăniloae (traducere, introducere și note) cuprinde în volumul 9 „Scara Sfântului Ioan Scărarul”. ❀

DENIILE DIN SĂPTĂMÂNA A 5-A DIN POSTUL MARE

Postul Mare este un timp binecuvântat de post și rugăciune. Cele mai frumoase, mai pline de înțelesuri duhovnicești și de har slujbe le aflăm în Biserică în cele șapte săptămâni ale Postului Paștilor. Dacă în prima săptămână am citit Canonul Sf. Andrei Criteanul de luni până joi, Biserica a rânduit citirea integrală a acestui canon de pocăință în miercurea celei de-a cincea săptămână din Post, la Pavcerniță, iar vineri Acatistul Bunei Vestiri.

IPS Bartolomeu Anania spunea despre Canonul Sf. Andrei Criteanul că “este o capodoperă a imagografiei răsăritene, în centrul căruia se află smerenia și pocăința ca mod de răscumpărare a omului împovărat de conștiința păcatului. Tema centrală a Marelui Canon (ca, de altfel, a întregului Triod) este relația antinomică dintre bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu. Dacă El, la Înfricoșătoarea Judecată, îi va osândi la chinuri veșnice pe cei păcătoși, înseamnă că e lipsit de bunătate; dacă, dimpotrivă, îi va ierta pe toți, fără nici o discriminare, înseamnă că nu e drept. Creștinii care merg pe prima variantă cad în deznădejde; cei care merg pe a doua cad în laxitate morală.”

Vineri seara are loc Denia Acatistului Bunei Vestiri, cel mai vechi acatist păstrat integral în cărțile de slujbă. Acatistul Bunei Vestiri este un imn de laudă și mulțumire adresat Fecioarei Maria, alcătuit din 13 condace (astăzi, condacul este doar o strofă scurtă) și 12 icoase (strofă mai lungă, ce dezvoltă tema condacului, sub forma stihurilor ce încep cu exclamația „Bucură-te!”).

Denia Acatistului Bunei Vestiri este legată de minunata salvare a Constantinopolului atacat de perși și avari, la 7 august 626, în timpul împăratului Heraclius. Acatistul Bunei Vestiri este unul dintre cele mai cunoscute imne de laudă închinat Maicii Domnului. Această compoziție, atribuită Patriarhului Serghie al Constantinopolului, dă expresie, în formă poetică, învățături Bisericii despre Maica Domnului. Imnul acatist s-a citit pentru prima dată la 7 august 626, când cetatea Constantinopolului era în mare primejdie să fie ocupată de turci. Maica Domnului a intervenit atunci, povățuindu-l pe patriarhul Serghie al Constantinopolului să citească acest acatist pentru ca cetatea să fie izbăvită.

Motivul introducerii citirii Acatistului în timpul Postului Mare îl constituie nu doar apropierea de praznicul Bunei Vestiri, ci și învățătura mariologică și hristologică pe care o cuprinde, în nașterea feciorelnică fiind recapitulate și realizate toate figurile Legii și ale Profeților, căci ea este realizarea Marii Taine a planului mai înainte de veci al lui Dumnezeu cu privire la creația Sa. Părintele Petroniu Tănase spunea: «La

Utrenia sâmbetei (n.r. – Slujba Deniei din seara zilei de vineri), se citește în patru răstimpuri Acatistul Bunei Vestiri, în chip sărbătoresc și cu repetarea de mai multe ori a primului condac, anume alcătuit în cinstea acestei prăznuri: „Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvind-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-Te Mireasă, pururea Fecioară!”

Prăznuirea aceasta s-a rânduit pentru pomenirea și cinstirea biruințelor câștigate de creștini cu ajutorul minunat al Maicii Domnului. Întâi împotriva sciților și perșilor, a două oară împotriva saracinilor și a treia oară împotriva agarenilor, care, cu nenumărate oști, pe mare și pe uscat, asediaseră Constantinopolul. Patriarhul, împreună cu clerul și credincioșii, a făcut privegheri și rugăciuni neîntrerupte și procesiuni cu sfințele icoane și îndeosebi cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care n-a întârziat să-și arate puterea Sa nebiruită. Pentru că oștile păgânilor, mult mai numeroase decât ale creștinilor, au fost biruite de istov, iar corăbiile lor înecate de furtună, s-a rânduit această prăznuire de „mulțumire pentru biruință” către Ceea ce are „stăpânire nebiruită și izbăvește de-a pururi din toate nevoile pe credincioșii robii Săi”. Condacul întâi, „Apărătoare Doamnă”, alcătuit de

patriarhul Serghie cu acest prilej, ne aduce aminte de-a pururi și ne dă încredere în ajutorul cel mare și grabnic al Preacuratei împotriva tuturor vrăjmașilor văzuți și nevăzuți.»

Despre cele două slujbe speciale ale săptămânii a 5-a din Postul Mare, Makarios Simonopetrilul spunea că acestea ne pun în față două aspecte distincte ale istoriei mântuirii: prima în planul pocăinței, cea de-a doua în cel al întrupării. Și una și alta par solidare și complementare, iar timpul „concentrat” al Postului Mare, care dezvoltă această recapitulare la un nivel mai amplu, e afirmat atunci drept cadrul și ocazia conlucrării între planul binevoitor al lui Dumnezeu prin întrupare și răspunsul liber al omului prin căință și asceză. Acatistul permite astfel redefinirea întregii dimensiuni hristologice a spiritualității Triodului. ❖

Rugăciunea în experiența Sf. Cuv. Pisie de la Neamț

Duminică, 10 aprilie 2022, la ora 18, Pr. Prof. Univ. Dr. Constantin Pătuleanu de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București va ține o conferință cu tema: „Rugăciunea în experiența Sf. Cuv. Paisie de la Neamț”.

Doar câteva cuvinte despre invitatul nostru: s-a născut la 4 Martie 1962, în localitatea Nicolae Bălcescu (Mehedinți). În perioada 1979-1984 a urmat Seminarul Teologic din Craiova și Caransebeș, apoi cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă din București (1985-1989) și cele de doctorat sub îndrumarea Pr. Prof. Dr. Viorel Ioniță (1990-1994). Între anii 1994-1998, urmează cursuri de doctorat la Facultatea de Teologie Evanghelică „Martin Luther-Universitaet HalleWittenberg”

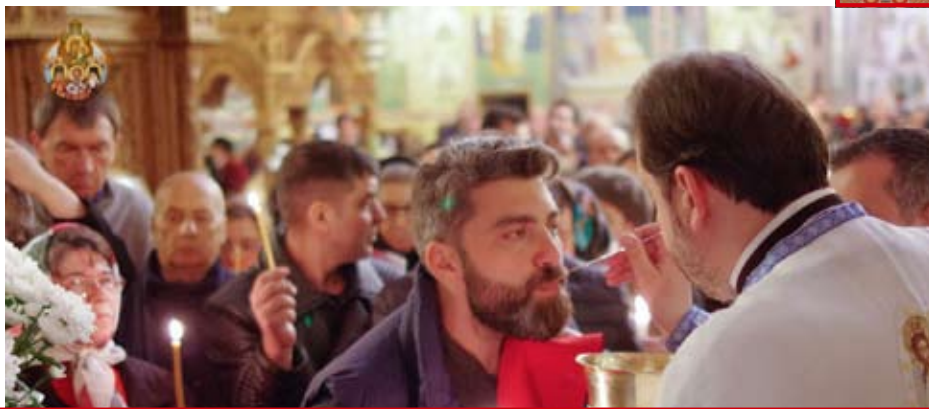
(Germania), obținând titlul de doctor în teologie, calificativ „Magna Cum Laude”.

Face parte din Comisia de Dialog a Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Evanghelică din Germania. Este hirotonit preot din anul 1990. Deține postul de profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București. Din 2005 a consolidat și restaurat Biserica Sf. Nicolae Udricani din București.

Așadar, în „Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului și Anul comemorativ al sfinților isihasti Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț”, părintele prof. univ. dr. revine în mijlocul nostru cu o temă extrem de importantă - Rugăciunea în experiența Sf. Cuv. Paisie de la Neamț. ❖

SFÂNȚA TAINĂ A ÎMPĂRTĂȘANIEI

Taina Sfintei Împărtășanii a fost întemeiată de Hristos la Cina cea de Taină, în Joia Mare, când, mâncând cu ucenicii Săi, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o lor, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.” Apoi, luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: „Beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 26-28).

❖ Domnul nostru Iisus Hristos a așezat Sfânta Taină a Împărtășaniei în fața ucenicilor Săi, la Cina cea de Taină, înainte de Patimile și moartea Sa.

❖ Chipul în care Hristos a așezat această Sfântă Taină este descris în Sfânta Evanghelie: „Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 26-28)

❖ În biserică se pregătește și se primește Sfânta Taină a Împărtășaniei în cadrul celei mai însemnate slujbe bisericești, care este Sfânta Liturghie, ea înfățișând întreaga dramă a vieții lui Hristos, de la naștere până la înălțarea Sa la cer.

❖ Cel mai însemnat moment al Sfintei Liturghii este sfințirea pâinii și a

vinului săvârșită de episcop sau preot.

❖ Această Sfântă Taină se săvârșește neîncetat în Biserică pentru că Hristos a dat poruncă: „Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.” (Luca 22,19)

❖ Este necesar să ne împărtășim pentru că de aceasta depinde viața noastră veșnică. Hristos a spus: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 54)

❖ Trebuie să ne pregătim pentru primirea Sfintei Taine a Împărtășaniei prin post și rugăciune, prin mărturisirea păcatelor noastre și iertarea acelor care ne-au greșit.

❖ Prin Sfânta Taină a Împărtășaniei primim pe Însuși Hristos și astfel, uniți cu El, avem viață veșnică, după cuvintele Lui: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 56) „cel ce mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine.” (Ioan 6, 57) Trupurile noastre sunt din

pământ, pentru că se hrănesc cu hrană pământească, dar sufletele noastre sunt de esență cerească, pentru aceea trebuie să se hrănească cu hrană cerească. Și Hristos a spus despre Sine: „Aceasta este pâinea care s-a pogorât din cer.” (Ioan 6, 58)

❖ Ar trebui să ne împărtășim de cel puțin patru ori pe an (în cele patru posturi), dar este recomandat să ne împărtășim cât mai des, după pregătirea celui care se împărtășește. Deosebit de importantă este împărtășania la vreme de boală.

❖ Este însă necesar atât înainte, cât și după Sfânta Spovedanie, dar mai ales înainte și după Sfânta Taină a Euharistiei să ne facem canonul de rugăciune pentru aceste două Taine (le găsim în cărțile de rugăciuni), neuitând să adresăm Mântuitorului rugăciuni de mulțumire după Sfânta Taină a Împărtășaniei. (Din „Credința Ortodoxă” – text adaptat) ❖

Sângele lui Hristos se potrivește tuturor celor care Îl primesc cu vrednicie și cu dragoste

Se spune că dreptul Noe o sută de ani a lucrat pe corabie ca să se salveze de moartea cea îngrozitoare a valurilor potopului. Noi, oare, nu trebuie să ne pregătim ca să scăpăm de moartea cea veșnică? Moise, alesul lui Dumnezeu, a făcut chivotul legii din cel mai ales lemn, poleindu-l cu aur, ca să nu putrezească, spre buna păstrare a Tablelor legii cu cele 10 porunci dumnezeiești; noi niște făpturi neputincioase, cu câtă frică, credință și dragoste trebuie să ne apropiem de cinstitul Trup și Sânge al Mântuitorului spre a le primi, pentru că noi, avându-L pe Hristos în ființa noastră, devenim Biserica Lui însuflețită și rai duhovnicesc.

Știința medicală, spre a veni în ajutorul celor bolnavi, stabilește grupa sanguină la toată lumea, pentru ca, la nevoie, oricine să poată fi salvat de la moarte prin sângele altuia. Dar Sângele lui Hristos se potrivește la toată

omenirea care Îl primește cu vrednicie și cu dragoste.

La Sfânta Împărtășanie preotul spune: „Se împărtășește robul lui Dumnezeu, cu cinstitul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”. Aceasta se întâmplă numai când ne împărtășim cu vrednicie!

Pentru a putea primi Sfânta Împărtășanie cu vrednicie, trebuie să facem o bună mărturisire. Iată ce ne învață Sfântul Apostol Pavel: „Oricine

va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului. De aceea, mulți dintre voi sunt neputincioși și bolnavi și mulți au murit” (I Corinteni 11, 27-30). (Arh. Serafim Man, Crâmpie de propovăduire din amvonul Rohiei) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3 - 10 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 6.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Canonului Mare
Vineri 8.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 9.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sf. Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți; Citirea sărindarelor
Duminică 10.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI